

سفر نامه

سفر به سرزمین چنگیزخان

فاطمه قاسمی | روزنامه نگار

اطلاعات خیلی‌های‌مان از کشور مغولستان تنها خلاصه‌می‌شود به‌حمله‌تاریخی چنگیزخان به‌ایران. احتمالاً برای‌تان جالب خواهد بود که کمی بیشتر از تصورات رایج، درباره مغول‌ها بدانید. مردم مغولستان به سنت‌های دیرینه خود تعصب دارند و گذشت قرن‌ها تغییرات چندانی در این کشور ایجاد نکرده است. اسب سواری هنوز مهم‌ترین بخش زندگی مردم است که البته به دلیل کوچ‌نشین بودن ۴۰ درصد از جمعیت این کشور است. اهالی مغولستان بر این باورند که یک مغول بدون اسب مثل پرندۀ بدون بال است. بر اساس آمارها، تعداد اسب‌ها بیشتر از آدم‌ها بر ابر با جمعیت آن‌هاست. مشخص نیست چرا با این همه اهمیت‌ی که اسب‌ها در فرهنگ و سبک زندگی مغول‌ها دارند، برای آن‌ها نامی تعیین نمی‌کنند. از دانستنی‌های خوشمزه این کشور آن‌که ادعایم‌ی شود مغول‌ها مخترع بستنی بوده‌اند. می‌گویند در گذشته‌های خیلی دور گروهی از اسب‌سواران مغولی در سرمای زمستان از یکی از بیابان‌های سردسیر عبور می‌کردند و خامه‌هایی که به همراه داشته‌اند، در مسیر یخ می‌زد. آن‌ها به ناچار این خامه یخ زده را می‌خوردند و از طعم آن شگفت‌زده می‌شوند و ظاهراً این گونه بستنی اختراع می‌شود.
باین که ما از مغول‌ها تصویر خشن و ظالمانه‌ای در ذهن‌مان داریم اما یکی از مهمان‌نوازترین مردمان جهان هستند. از معروف‌ترین خوراکی‌هایی که آن‌ها برای پذیرایی از مهمانان ویژه‌شان آماده می‌کنند، نوعی چای شیر نمکی است که «سوتی‌سای» نام دارد.

منابع: insider-journeys, intrepidtravel

نگاتیو

ایزو در عکاسی

مرجان دهقان | عکاسی

حساسیت دوربین به نور، ایزو نام دارد که معمولاً با عددی بین ۱۰۰ تا ۱۲۸۰۰ مشخص می‌شود. این عدد به‌طور پیش‌فرض روی ۱۰۰ تنظیم شده است. هر پله افزایش ایزو، حساسیت سنسور دوربین به نور را دو برابر می‌کند. این موضوع تأثیر مستقیمی روی کیفیت تصویر دارد. ایزوی بالا نویز عکس را زیاد می‌کند. وقتی عکسی اصطلاحاً دانه‌دانه شده، در واقع ایزوی آن از عدد پیش‌فرض دوربین، زیادی فاصله گرفته است.

پایین بودن حساسیت به نور

دوربین اطلاعات نوری عکس را از طریق حسگر ترجمه و این حسگر شبیه شبکه چشم عمل می‌کند. وقتی وارد محل تقریباً یا کاملاً تاریکی می‌شوید، شبکه چشم با بزرگ شدن، تلاش دارد تا نور بیشتری وارد چشم شود. با این کار در واقع می‌خواهد اشیا ی محیط اطراف را تشخیص بدهد. با بالا رفتن حساسیت شبکه به نور، چشم قادر به دیدن می‌شود. ایزوی بالا در محیط کم نور هم تقریباً همین فرایند را انجام می‌دهد و دوربین را قادر به دیدن می‌کند. از این امکان اما اگر سر جایش استفاده نکنید، کیفیت عکس‌تان آسیب می‌بیند. به‌طور مثال بالا بردن ایزو در روز که شرایط نوری ایده‌آل است، پیکسل‌های عکس‌تان را به دلیل نوردهی زیاد از بین می‌برد. در نتیجه عکس‌تان دانه‌دانه می‌شود. به همین دلیل بهتر است ایزوی دوربین را در کمترین حالت تنظیم و کمبود نور را با روش‌های دیگری جبران کنید.

بالتازار

در دل شتاب‌دهنده‌های ذرات چه اتفاقی می‌افتد؟

مریم ملی | روزنامه نگار

شاید تا حالا نام «سرن» را شنیده باشید؛ بزرگ‌ترین آزمایشگاه شتاب‌دهنده ذرات که قرار است پاسخ کلی از سوال‌های بنیادی انسان‌ها درباره عالمی که در آن زندگی می‌کنیم، پیدا کند. اصلاً شتاب‌دهنده چیست و چه اتفاقی درون آن می‌افتد؟
خب برویم سراغ بزرگ‌ترین آزمایشگاه شتاب‌دهنده فیزیک ذرات بنیادی یعنی سرن یا LHC. این آزمایشگاه از یک تونل خیلی بزرگ به طول ۲۷ کیلومتر (برای این که عدد را بهتر بفهمید، در نظر داشته باشید که فاصله مشهد تا شهر توس ۳۷ کیلومتر است و زیرزمینی حدوداً ۱۰۰ متری ساخته شده است. قبل از این که بفهمیم در سرن چه خبر است، بیایید اطلاعات پایه‌مان را جعبه فیزیک را با هم مرور کنیم؛ شما می‌دانید که هر آن‌چه اتر افتان وجود دارد، از اتم ساخته شده است. اتم‌ها هم خودشان از ذرات خیلی کوچکی که با چشم دیده نمی‌شوند، به اسم الکترون و پروتون و نوترون ساخته شده‌اند. هر کدام از این ذرات خصوصیات ویژه‌ای دارند که با شناخت دقیق آن‌ها می‌توانیم اطلاعات زیادی درباره جهان به دست بیاوریم. الکترون‌ها و پروتون‌ها ذراتی هستند که بار الکتریکی دارند و اگر در میدان‌های الکتریکی قوی قرار بگیرند، سرعت‌شان خیلی زیاد می‌شود و مدام تغییر می‌کنند. به این حالت می‌گوییم ذره، حرکت شتاب‌دار پیدا کرده است. توی تونل شتاب‌دهنده، آهن‌رباهای بزرگی قرار داده شده است که میدان قوی

دیدنی

رفقا سلام!

المییک هنوز از راه نرسیده، اتفاق جالبی رقم زده. یک نوجوون ۱۴ساله ژاپنی تو رقابت‌های شیرجه موفق شده خودی نشون بده و سهمیه المییک رو به دست بیاره. درسته تو دوره‌های قبلی هم نوجوون‌ها به المییک راه پیدا کردن ولی همیشه تعدادشون خیلی کم بوده و این رقابت‌ها رو بیشتر مخصوص بزرگ‌ترها می‌شناسیم.

شماره پیامک ۰۹۳۵۴۳۹۴۵۷۶
شماره تلگرام ۵۱۳۷۶۳۴۰۰
تلفن تحریریه ۰۵۱۳۷۶۳۴۰۰

گالری

خانواده راگون

عکس از: guardian

خودت بساز

بگذار لباس‌ها ایستاده به خواب بروند

مهسا فارسی | روزنامه نگار

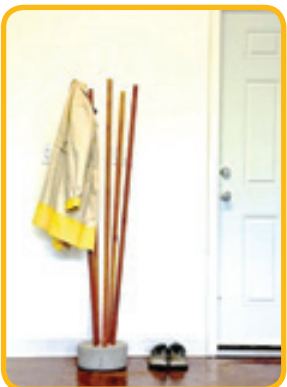
نوبتی هم که باشد نوبت می‌رسد به لباس‌های عزیزمان. همان‌هایی که باید دم‌دست باشند و در طول هفته چند بار به سراغ‌شان برویم. در «خودت بساز» امروز با ترندهای خلاقانه‌ای برای ساخت جالباسی‌های ایستاده آشنا خواهید شد.

۱ میله‌های چوبی برای اجرای این ایده خیلی به کار می‌آید. بعید نیست اگر در انباری خانه به دنبالش بگردید یا سراغش را از اطرافیان بگیرید، چند تایی پیدا کنید. سراغ این میله‌های چوبی را می‌توانید از فروشگاه‌های رنگ و ابزار محله‌تان هم بگیرید.

۲ سه، چهار تا میله چوبی بردارید و با استفاده از کاغذ سنباده نرم و با احتیاط آن‌ها را سنباده‌کشی کنید تا صاف و تمیز شوند. سپس چند سانتی‌متری از انتهای چوب‌ها را چسب کاغذی بزنید. از چسب به بعد رانگ‌آمیزی کنید. وقتی خشک شد، چسب را بردارید. این طوری چوب زیباتری خواهید داشت.

۳ می‌توانید چوب‌ها را کنار هم قرار بدهید و مانند تصویر، طبق الگویی آن‌ها را به هم متصل کنید. این کار را باید بانج کثفی یا بند ضخیم اجرا کنید. نخ را به میله اولی گره بزنید، سپس از زیر و رو از میان میله‌های بعدی عبور دهید. این کار را چند بار رفت و برگشتی تکرار کنید. در آخر گره محکمی به کار بزنید و هر طور که مایل هستید چوب‌ها را از هم فاصله دهید. کار در نهایت به شکل پایه‌ای بلند در می‌آید که می‌توانید لباس‌ها را رویش آویزان کنید.

۴ یک ظرف پلاستیکی را کمی با روغن چرب کنید و مخلوط سیمان و آب داخلش بریزید. برای این کار از بزرگ‌ترها کمک بگیرید یا روش در سش را جست و جو کنید. چوب‌ها را داخل ملات سیمان قرار بدهید و یک روز صبر کنید تا خوب خشک شود. وقتی کار تمام شد، یک عدد جالباسی زیبایی پایه‌دار خواهید داشت که می‌توانید پایه سیمانی‌اش را رنگ‌آمیزی و اتاق‌تان را زیبا کنید.

آثار شما

سرنوشت لنگه کفش

ریحانه رمضان‌ی تیموری | ۱۵ ساله

کفش‌ها جفت هستند و برای پوشاندن پا به کار می‌روند اما همیشه این‌طور نیست. بعضی کفش‌ها جفت نیستند و هیچ وقت هم کسی آن‌ها را نپوشیده است. تعجب نکنید، من خودم از همین کفش‌ها هستم. من در یک کارخانه کفش‌سازی بزرگ تولید شدم. با یکی از کفش‌هایی که هم‌اندازه خودم بود، در یک جعبه قرار گرفتم تا به مغازه برویم. جعبه‌ها را در شهرهای مختلف پخش کردند و ما را هم به مغازه‌ای بردند. در جعبه تاریک هر روز صدای مشتری‌ها را می‌شنیدم و منتظر بودم نوبتم فرا برسد. روزی صدای مردی را شنیدم که به من نزدیک می‌شد و گفت: «لطفاً یک سایز کوچک‌تر!» مغازه‌دار جعبه را باز کرد و لنگه همراه مرا به دست مرد داد. مرد پس از امتحان کردنش گفت: «خوب است، همین را می‌خرم». بعد با صدای خجالت زده پرسید: «می‌شود فقط همین یک لنگه را ببرم؟». قلبم به شدت می‌زد. دلیل حرفش را نمی‌فهمیدم. مغازه‌دار مخالفت کرد چون یک لنگه کفش به هیچ دردش نمی‌خورد. مرد پول کفش‌ها را داد و از مغازه بیرون آمد. تازه متوجه شدم که واقف یک پا دارد. خیلی ناراحت شدم که قرار بود بدون استفاده بمانم. مرد وقتی به خانه رسید، کفش‌ها را به دخترش نشان داد و با خنده گفت: «آن یکی لنگه مال تو. بزرگ که شدی، باهاش لی‌لی بازی کن». دخترک دغ شد. مرا گرفت و روی میز تحریرش گذاشت و از اتاق بیرون رفت. از بودن کنار مداد و خودکارها احساس غریبگی بهم دست داد. چند دقیقه بعد دختر پشت میزش برگشت تا مشق‌هایش را بنویسد. بعد خودکار و مدادهایش را جمع کرد و ریخت توی شکم من و با خوشحالی گفت: «خب! حالا یک جامدادی کفشی دارم».

منبع: red.com

حرکت «بزن قدش/های قایو» را یک بازیکن بیسبال در سال ۱۹۷۷ ابداع کرد

الفبای هاوایی، فقط دوازده حرف دارد

ششمین هرم بزرگ جهان، ده یک اثر باستانی بلکه فرشگاه‌ی در شهر «مفیس» است